

"Con còn phải chịu thua dài dài"

Bà Cẩm mỉm cười nghĩ thầm, nhưng nào biết Minh Khang hẳn còn nhiều thủ đoạn hơn, hẳn đã quyết tâm loại trừ đứa bé thì không một ai có thể cản trở.

Uyên Khanh đứng non nớt khi nghĩ đã có bà Cẩm bao bọc che chở thì hẳn không ra tay được? Loại đàn bà không nghe lời như cô lại còn phá vỡ hợp đồng thỏa thuận trước, tôi nhất định không tha thứ.

Cách cửa thư phòng hẳn đóng răm lại, bà Cẩm lắc đầu rồi quay sang nhìn Uyên Khanh, cả hai cùng đợi người làm chuẩn bị phòng. Sau khi phòng ốc gọn gàng tươm tất bà Cẩm dìu dắt Uyên Khanh vào trong nghỉ ngơi.

Vài phút nằm nghỉ, Uyên Khanh đã chìm trong giấc mộng, chắc do cơ thể còn mệt, vả lại đang bầu bí nên vừa nằm xuống đã vội thiếp ngay. Bà Cẩm thở nhè nhẹ, nhìn hàng mi cong khép chặt ngủ ngon lành của cô an lòng quay người đóng nhẹ cửa rời khỏi.

Bảy giờ tối, trong bếp bà Cẩm loay hoay đích thân chuẩn bị món súp bổ dưỡng cho Uyên Khanh. Tiếng mở cửa, Minh Khang bây giờ mới chịu lộ diện, từ ban chiều hẳn ru rú mãi trong thư phòng sách. Bà Cẩm liếc mắt qua nhìn, trên tay hẳn cầm theo chiếc áo vest, coi bộ là đang chuẩn bị đi đâu nữa rồi.

Mà tầm này thì còn công việc gì? Còn chưa dùng cơm tối nữa. Bà Cẩm đẩy nắp nồi súp chậm chậm bước đến.

"Tối rồi! Không ở nhà dùng cơm còn định đi đâu"

Khuôn mặt lạnh triu, chẳng một chút sắc thái, đôi mắt đẹp nhưng vì tức giận lại trở nên rất đáng sợ. Dùng cơm? Nghe đến hẳn không thể nuốt trôi. Cũng tại con đàn bà ấy, Minh Khang khoác chiếc áo đen lên người, bờ vai rộng, dáng người lịch lãm, cũng thuộc hàng nam nhân có sức hút mỗi tội quá tàn nhẫn, trái tim đúc bằng sắt

Hắn cúi chào bà Cẩm, khóe môi mềm cong lên đáp trả:

"Con không ăn, khách hàng đang đợi, con xin phép đi trước"

Đang định bước đi thì trên lầu, vóc dáng nhỏ nhắn, hơi hao gầy chậm chậm xuống từng bậc thang. Uyên Khanh thấy Minh Khang liền dựng người, sợ sệt, mặt có nét tím lại, đôi chân cũng dừng hẳn. Hẳn trừng mắt lên nhìn, miệng giật giật lời nói đanh thép vang lên.

"Vừa thấy tôi đã diễn nét sợ hãi"

Uyên Khanh bàng khuâng, cắn chặt bờ môi, hai tay bầu vịu vào vành váy mỏng, ai nói cô diễn? Lòng hẳn hóa sắt nên cứ nghĩ người khác đều xấu xa.

Không kìm hãm sự tức giận, Minh Khang bước nhanh lại phía cô, nắm chặt tay Uyên Khanh kéo xuống, còn ba bậc thang là chân cô chạm sàn, cũng may lúc kéo hẳn giữ lấy người cô chứ nếu không Uyên Khanh cũng trượt chân mà ngã.

Uyên Khanh bị một phen hút hồn, ngã vào lồng ngực hắn, cơ thể hắn có chút ấm, bà Cẩm trợn trừng mắt khi thấy hắn cư xử lỗ mãng liền hét lên:

“Cẩn thận! Uyên Khanh đang bầu bì đấy, nhờ con bé đau thì làm sao”

Bà Cẩm vội vàng bước đến, mặc kệ lời mẹ hắn nói? Minh Khang siết chặt cánh tay cô kéo lại gần, nghiêng rằng:

“Để xem mẹ tôi bảo vệ cô được bao nhiêu hôm? Rồi cũng có ngày tôi sẽ kéo hai mẹ con cô xuống mồ”

Dứt lời, hắn đẩy Uyên Khanh ra, lúc này sắc mặt cô rất tệ, Uyên Khanh thất thần.

“Con đang làm gì vậy hả”

“Mẹ à? Con chỉ sợ mẹ bị cô ta qua mặt lừa dối thôi”

Nói xong hắn phúi phui quay người đi mất, bà Cẩm gọi theo mà hắn chẳng thèm đoái hoài, bà bắt lực với hắn, thằng này hết thuốc chữa, bà Cẩm lệ làng kéo cô lại ôm vào lòng trấn an tinh thần Uyên Khanh.

Tại một địa điểm khác, ánh đèn tối mờ tối mịt, một gã thầy thuốc già xuộm, lão ngồi trên chiếc ghế cũ, trên bàn bày biện rất nhiều loại thuốc...

“Lão già? Thuốc tôi đặt đâu”

“Cậu đến rồi! Thuốc của cậu đây”

Đôi tay lão run run, chầm chậm đưa cho hắn một gói thuốc màu trắng, nhìn tựa mả tước nhưng mà không phải. Minh Khang cầm lấy đưa lên nhìn.

“Sử dụng thế nào”

“Cậu chỉ cần bỏ liều lượng nhỏ vào mỗi bữa ăn của người đang mang thai, duy trì một thời gian cái thai sẽ tự động hư, người mang thai sẽ bị xuất huyết chảy máu”